

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.580 van 17 januari 2002
in de zaak A. 88.384/VII-20.041.**

In zake : Willy VAN DE VOORDE,
die woonplaats kiest bij
advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van
VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
advocaat K. VAN ALSENOY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
A. Dansaertstraat 92.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Willy VAN DE VOORDE op 10 december 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 7 oktober 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij, eensdeels, zijn beroep tegen het besluit van 31 mei 1999 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel houdende de gedeeltelijke weigering van de vergunning voor het verder uitbaten en veranderen van een bestaande autoherstelwerkplaats gelegen aan de Lippelostraat 100 te Londerzeel, niet wordt ingewilligd en, anderdeels, het beroepen besluit wordt gewijzigd in die zin dat de in eerste aanleg gedeeltelijk verleende vergunning voor een termijn van twintig jaar wordt omgezet in een herlocalisatievergunning van vijf jaar;

Gelet op het arrest nr. 88.298 van 27 juni 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen, in de mate dat door dat besluit de vergunning werd verleend voor een herlocalisatietermijn van vijf jaar;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de procedure van de verwerende partij;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. WALGRAEVE die, loco advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat K. VAN ALSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

1.1. De verzoeker baat sinds 1970 een autoherstelplaats uit.

1.2. Op 19 maart 1999 vraagt hij een milieuvergunning voor de hernieuwing en verandering van zijn inrichting.

De verandering behelst onder meer de opslag van maximaal tien voertuigwrakken.

1.3. Met een besluit van 31 mei 1999 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel grotendeels de gevraagde vergunning.

De opslag van autowrakken en toebehoren wordt evenwel geweigerd, omdat die strijdig wordt geacht met de stedenbouwkundige voorschriften.

1.4. Op 24 juni 1999 tekent de verzoeker beroep aan tegen de weigering van de opslag van autowrakken, schroot en batterijen.

In fine van zijn beroepschrift verzoekt hij de bestendige deputatie "de beslissing houdende gedeeltelijke weigering voor het opslaan van maximaal 10 wrakken te herroepen, en garage Groenhof vergunning te verlenen voor het (verder) exploiteren van deze inrichting".

1.5. Met het bestreden besluit wordt niet alleen het beroep verworpen, maar wordt tevens de duur van de in eerste aanleg verleende vergunning teruggebracht van twintig jaar op vijf jaar, dit met het oog op herlocalisatie;

2. Ten gronde

2.1. Eerste middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen volgende argumenten ontwikkelen :

2.1.1.1. De verzoeker voert als eerste **middel** de schending aan van artikel 23, § 1, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), van artikel 50, 3°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) en van het "algemeen rechtsbeginsel : tantum devolutum, quantum appellatum".

Hij stelt dat zijn administratief beroep tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Londerzeel enkel gericht

was tegen de weigering van de opslag van autowrakken, dat de verwerende partij niet gevat was van een beroep tegen hetgeen in eerste aanleg vergund werd, en dat deze laatste derhalve niet de bevoegdheid bezat de vergunningstermijn wat de verleende vergunning betreft, te beperken.

2.1.1.2. De **verwerende partij** roept de devolutieve werking van het administratief beroep in, waardoor de beroepsinstantie de bevoegdheid heeft de zaak in haar totaliteit opnieuw te beoordelen.

Zij voert aan dat milieuvergunningen ondeelbaar zijn.

Voorts merkt de verwerende partij op dat het tussengekomen schorsingsarrest haar voor een "dilemma" plaatst.

Langs de ene kant zou er in voorliggend dossier namelijk sprake zijn van een duidelijke planologische onverenigbaarheid, terwijl, langs de andere kant, aan die vaststelling geen juridische gevolgen zouden mogen verbonden worden omdat het in casu aan de vergunningverlenende overheid, wegens de beperkte omvang van het administratief beroep, niet zou toegestaan zijn de vergunning te weigeren op grond van planologische motieven. In de plaats van het louter negeren van de vastgestelde planologische onverenigbaarheid, zou de verwerende partij er met het bestreden besluit integendeel voor geopteerd hebben om voor de volledige inrichting de onverenigbaarheid vast te stellen en om, "met inbegrip van het door het C.B.S. geweigerde gedeelte" een in de tijd beperkte herlokalisatievergunning te verlenen.

Die handelwijze zou in casu de aangewezen weg zijn omdat de verschillende onderdelen van de vergunningsaanvraag niet afgesplitst zouden kunnen worden.

Dat zou inzonderheid gelden voor de opslag van autowrakken omdat die gebeurt met het oog op de recuperatie van wisselstukken en alzo een integrerend deel uitmaakt van de autoherstelwerkplaats.

De verwerende partij wijst er in dit verband nog op dat de Raad van State reeds heeft gewezen dat een manifeste miskennen van de plannen van aanleg de openbare orde raakt.

2.1.1.3. In **de memorie van wederantwoord** stelt de verzoekende partij dat de kritieken van de verwerende partij op het schorsingsarrest niet opgaan omdat, samengevat, in casu niet vaststaat dat de milieuvergunning geweigerd moest worden op grond van planologische motieven, daar in artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, in

afwijkingsmogelijkheden voorzien is voor zonevreemde inrichtingen, er geen sprake is van een "dilemma" daar de tegenpartij eenvoudigweg niet bevoegd was om zich uit te spreken over de planologische (on)verenigbaarheid van de vergunde onderdelen die niet behoorden tot het voorwerp van het ingestelde administratief beroep en dat het dilemma waarvan sprake zich alleszins niet zou hebben kunnen voordoen indien de bevoegde adviesverlenende instanties gebruik hadden gemaakt van de mogelijkheid om zelf beroep in te stellen, en, ten slotte, dat de gevraagde opslag van voertuigwrakken, ongeacht het feit dat in het advies van de afdeling milieuvergunningen wordt gesproken van een milieutechnisch geheel, wel degelijk afgesplitst kan worden van de overige onderdelen van de vergunningsaanvraag, zoals trouwens uitdrukkelijk wordt aangenomen in het bestreden besluit wanneer gesteld wordt dat "er bijgevolg aanleiding toe bestaat de weigering voor de opslag van max. 10 autowrakken te handhaven en de vergunning voor het verder uitbaten van de garage voor een termijn van 20 jaar om te zetten in een herlocalisatievergunning van 05 jaar", nog daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij het beperkt administratief beroep niet onontvankelijk heeft verklaard naar zijn voorwerp, hetgeen zij had kunnen doen indien zij van oordeel was dat het gedeelte van de vergunningsaanvraag waarop het beroep betrekking had onafsplitsbaar was van de rest van de aanvraag.

2.1.1.4. In haar **laatste memorie** brengt de **verwerende partij** haar memorie van antwoord in herinnering;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel gegrond is om de volgende redenen :

2.1.2.1. Uit het feitenrelaas blijkt dat de verzoeker geen administratief beroep heeft ingesteld tegen de beslissing over dat deel van de aanvraag dat in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen vergund was.

2.1.2.2. Een milieuvergunning is wel in beginsel ondeelbaar, doch in concreto kan blijken dat bepaalde onderdelen ervan toch kunnen van de rest van de vergunning afgesplitst worden, zonder dat die andere onderdelen daardoor in feite zonder voorwerp worden of hun bestaansreden verliezen.

2.1.2.3. De devolutieve werking van het beroep impliceert dat de beroepsinstantie dat gedeelte van de vergunningsaanvraag waarop het beroep betrekking heeft zowel wat de legaliteit als de opportuniteit betreft terug onderzoekt, zonder gebonden te zijn door de motivering vervat in de beroepen beslissing, noch door de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten.

Die werking impliceert niet dat die instantie zich kan uitspreken over iets waarvan zij niet is gevat, omdat zij alsdan haar bevoegdheid overschrijdt.

Indien zij van oordeel is dat het gedeelte van de aanvraag waarop het beroep betrekking heeft onafsplitsbaar is van de rest van de aanvraag, kan zij alleen het administratief beroep als onontvankelijk naar zijn voorwerp afwijzen.

2.1.2.4. In casu zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat de in eerste aanleg geweigerde opslagplaats voor voertuigwrakken onlosmakelijk verbonden is met de overige onderdelen van de vergunningsaanvraag die in eerste aanleg wel vergund zijn.

De mogelijkheid om voertuigwrakken op te slaan is in het kader van de door de verzoekende partij uitgeoefende zelfstandige activiteit van voertuighersteller en -verkoper ontegensprekelijk zeer nuttig en zelfs "wezenlijk", zoals in het beroepschrift door de verzoekende partij en in het bestreden besluit is aangegeven.

Dat wil echter niet zeggen dat die opslag een *conditio sine qua non* is opdat de zelfstandige hoofdactiviteit uitgeoefend zou kunnen worden. De weigering van de opslagplaats voor voertuigwrakken heeft dus niet het effect dat een vergunning voor de overige onderdelen van de aanvraag volstrekt zinloos zou zijn omdat die, zonder het geweigerde, op zichzelf geen enkele bestaansreden zouden hebben. In die zin kan men dan ook niet stellen dat de opslag van voertuigwrakken onlosmakelijk verbonden is met de overige activiteiten als garagist.

Bovendien zijn op de door de verzoekende partij ingediende milieuvergunningsaanvraag verschillende aparte indelingsrubrieken van Vlarem I van toepassing (bv. rubriek 15.3 met betrekking tot "werkplaatsen voor het nazicht, het herstellen en het onderhouden van motorvoertuigen met gebruik van meer dan één schouwput of brug (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) en rubriek 2.2.2.d.1° met betrekking tot "de opslag van mechanische behandeling van voertuigwrakken met een opslagcapaciteit van meer dan 2 tot en met 10 wrakken of 10 ton"). De indeling in aparte indelingsrubrieken maakt dat die onderdelen elk afzonderlijk in aanmerking komen voor vergunningverlening of -weigering (in casu moest de in rubriek 2.2.2.d.1°, van Vlarem I bedoelde opslagplaats, die afzonderlijk enkel onderworpen is aan een

meldingsplicht, in de vergunningsaanvraag opgenomen worden omdat ze betrekking heeft op een vergunningsplichtige activiteit).

Hoewel de verwerende partij in principe kan gevolgd worden in haar standpunt dat de opslag van voertuigwrakken integraal deel uitmaakt van de herstelwerkplaats in de zin dat die opslag op zichzelf geen bestaansreden heeft, kan daaruit echter niet het omgekeerde afgeleid worden, namelijk dat een garageherstelwerkplaats, zonder opslag van voertuigwrakken, ipso facto haar bestaansreden verliest (voertuigen kunnen immers ook hersteld worden zonder gebruik te maken van gerecupereerde onderdelen en bovendien kan men voor de noodzakelijke recuperatie-onderdelen ook beroep doen op gespecialiseerde derden).

In het advies van de afdeling milieuvergunningen van 13 augustus 1999 wordt weliswaar gesteld dat de opslag van voertuigwrakken "een wezenlijk onderdeel van een autoherstelwerkplaats" vormt en "de uitbating ervan milieutechnisch ermee verbonden" is, doch hieruit kan evenmin een argument geput worden voor de ondeelbaarheid van de kwestieuze vergunningsaanvraag.

Aan bovenstaande vaststelling heeft voornoemd adviesverlenend bestuur immers niet de conclusie verbonden dat de volledige aanvraag moet worden geweigerd. Integendeel, in het advies van dat bestuur wordt de splitsbaarheid van de aanvraag bevestigd doordat de in eerste aanleg verleende vergunning voor een termijn van twintig jaar ongemoeid wordt gelaten.

2.1.2.5. Hetgeen hierboven werd vastgesteld geldt evenzeer wanneer de beroepsinstantie van oordeel is dat het gedeelte van de beroepen beslissing waarvan zij niet gevat is, dermate onwettig is dat de openbare orde in het gedrang komt. De vorm of ernst van onwettigheid is immers vreemd aan de vaststelling dat het niet beroepen afsplitsbaar deel van de in eerste aanleg verleende vergunning definitief is geworden doordat er geen administratief beroep werd tegen ingesteld, ook niet door de daartoe bevoegde adviesverlenende overheidsinstanties;

2.2. Tweede middel

2.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen volgende argumenten ontwikkelen :

2.2.1.1. Het tweede **middel** is ontleend aan de schending van artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22

oktober 1996, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij betoogt, samengevat, dat de bestendige deputatie niet, of minstens niet afdoende, heeft onderzocht of de goede plaatselijke ordening, zoals bedoeld in artikel 43, § 7, van voormeld decreet, al dan niet wordt geschaad.

De motivering van het bestreden besluit zou op dat vlak dubbelzinnig en tegenstrijdig zijn omdat enerzijds wordt overwogen dat de inrichting op milieutechnisch vlak verenigbaar is met de omgeving en tegelijk dat die vaststelling ondergeschikt is aan de planologische onverenigbaarheid.

In elk geval zou uit de gegeven motivering niet blijken dat de goede ruimtelijke ordening wordt geschaad wat, volgens de verzoekende partij, een noodzakelijke voorwaarde is om een herlokalisatietermijn te kunnen opleggen (artikel 43, § 7, tweede lid, van meervermeld decreet).

Voorts zou zonder uitdrukkelijke motivering zijn afgeweken van het advies van de afdeling milieuvergunningen, advies waarin wordt gesteld dat, ondanks de ligging in agrarisch gebied, de exploitatie geen enkel probleem stelt. Ten slotte zou de bestendige deputatie, bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de inrichting met de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, geen rekening hebben gehouden met het feit dat de inrichting reeds meer dan 40 jaar ter plaatse is gevestigd, dat sedertdien de ruimtelijke impact hetzelfde is gebleven en dat in dezelfde omgeving nog een andere garagewerkplaats gevestigd is.

2.2.1.2. In de **memorie van antwoord** wordt het middel als volgt weerlegd:

"Uit de uiteenzetting volgt dat met verwijzing naar de tekst van het laatste lid van dit artikel, de verzoekende partij van oordeel is dat de bepaling 'op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad' impliceert dat zij wel recht had op een vergunning voor de volle termijn

Hierbij dient eraan herinnerd te worden dat het artikel inderdaad als volgt gelibelleerd was op het ogenblik van de aanvraag en de uitspraak in 1° Aanleg (vooraleer het van kracht worden van de nieuwe bepalingen ingevolge het decreet van het Vlaams Parlement van 18 mei 1999).

'De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moet beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp Gewestplan en het Gewestplan, op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad.

Dit betekent o.m. dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemming in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

Het naleven van de bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag'.

De verwijzing naar art. 43 § 7 laatste lid van het DRO, ingevoegd bij art. 166 § 3 van het decreet van 18 mei 1999 vult de geciteerde bepaling als volgt aan: 'Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar'

Wanneer de uitvoering van de overige bepalingen van het decreet van 18.5.1999 - overeenkomstig het decreet van 28.9.1999 - pas vanaf 1.5.2000 van kracht zullen worden is deze bepaling reeds op 18.6.1999 van toepassing geworden is zij dus, in theorie ook van toepassing op deze zaak, ook als was dit nog niet het geval op het ogenblik dat het CBS van Londerzeel op 31.5.1999 haar beslissing nam.

(opm. : dit is een reden termeer waarom ingevolge het devolutief karakter van het beroep een milieuvergunningsaanvraag in haar geheel moet beschouwd worden).

Alleszins werden de beginselen ervan door de vergunningverlenende overheid getoetst aan deze en toegepast.

Er moet echter vastgesteld worden dat de verzoekende partij de nieuwe regelgeving omdraait en ervan uitgaat dat een zonevreemd bedrijf zowieso een verdere exploitatievergunning krijgt (als het de ruimtelijke ordening maar niet schaadt !?)

Niets is minder waar : de planologische onverenigbaarheid is de regel, en in verschillende arresten heeft uw Raad dit bevestigd.

De wet voorziet trouwens uitdrukkelijk dat een afwijking slechts mogelijk is met een aangepaste motivering.

Bovendien gaat verzoekende partij voorbij aan de andere essentiële elementen van het dossier, nl. dat het bedrijf niet correct vergund was (bouw- & milieuvergunning), reden waarom een gedeelte van de aanvraag een regularisatievergunning betrof.

Uit art. 43 § 8 volgt duidelijk dat de bepalingen niet kunnen toegepast worden om een niet-correcte toestand te regulariseren.

De evaluatie van het beroepschrift in de bestreden beslissing geeft hier een ruime toelichting over.

Rekeninghoudend met de vaste rechtspraak van uw Raad, die vooropstelt dat de overheid die moet beschikken over een milieuvergunningsaanvraag krachtens art. 2 § 1 van de Wet van 29.3.1962 gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg (en gewestplannen) in acht te nemen herhaald gesteld heeft dat alzo zelfs een herlokalisatie voor 5 jaar niet toegestaan (kan) worden vermits het om een niet correct vergunde toestand gaat.

(Zie ook Overzicht rechtspraak - Auditeur SOURBRON in Milieuvergunningen Anno 1998 op cit. nr 83 p. 209)

Anderzijds voorziet het artikel ook duidelijk dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet mag worden overschreden, en het toch nogal evident is dat een garage, opslag van voertuigwrakken enz. de draagkracht van een agrarisch gebied overschrijdt (gebied dat exclusief voorbehouden is aan agrarische en paragrarische bedrijven)

Een garage voor landbouwvoertuigen zou misschien nog kunnen, doch dit is duidelijk niet het geval (zie trouwens ook de arresten inzake MOORTGAT LM-CARS (Overijse/Bestendige Deputatie van Vlaams-Brabant)

Overwegende dat dit middel derhalve ook niet ernstig en gegrond is".

2.2.1.3. In de memorie van wederantwoord wordt door de verzoekende partij het volgende betoogd :

- "1. Verzoekende partij handhaaft ook wat dit middel betreft haar standpunt uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.
2. Verwerende partij verdraait de woorden van verzoeker wanneer zij stelt dat verzoeker de nieuwe regeling omdraait en ervan uitgaat 'dat een zonevreemd bedrijf zowieso een verdere exploitatievergunning krijgt als het de ruimtelijke ordening maar niet schaadt'.

Het is zo dat art. 43, § 7 e.v. Gec. Decreet Ruimtelijke ordening 22 oktober 1996 de vergunningverlenende overheid een discretionaire bevoegdheid geeft om al dan niet af te wijken van de gewestplanvoorschriften bij de beoordeling van een hernieuwingsaanvraag van de milieuvergunning.

Zulke discretionaire bevoegdheid heeft zijn invloed op de omvang van de motiveringsverplichting.

OPDEBEEK en COOLSAET stellen dienaangaande :

'Deze afwijkingsmogelijkheid voor de zogenaamde zonevreemde bedrijven blijft evenwel een mogelijkheid die de beoordelingsbevoegdheid van de overheid onverlet laat, zodat ook kan worden besloten tot de weigering van een milieuvergunning. Indien van de afwijkingsmogelijkheid gebruik wordt gemaakt moet afdoende worden gemotiveerd waarom men dit doet. Omgekeerd moet niet formeel worden gemotiveerd waarom de toepassing van deze afwijkingsmogelijkheid niet werd overwogen, indien de aanvrager er niet zelf op heeft gewezen'. (...)

In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker in het beroepsschrift wel degelijk om toepassing van de afwijkingsmogelijkheid heeft verzocht :

'Uit de lezing van §7 en §8 van art. 43 van het decreet houdende Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw blijkt dat de wetgever de ruimtelijke uitbreiding van zonevreemde bedrijven aan regels wenst te onderwerpen. Er wordt in dat geval verwezen naar de term 'verandering' zoals gedefinieerd in het Vlareem. Deze term slaat zowel op een wijziging als op een uitbreiding. De uitbreiding mag in het kader van het decreet Ruimtelijke Ordening niet bijkomend volume op oppervlakte innemen'.

Verzoeker riep derhalve expliciet art. 43, §7 e.v. Gec. Decreet R.O. in zodat de overheid het niet-toepassen van dit artikel afdoende diende te motiveren.

Dit houdt in dat uit de bestreden beslissing moet blijken waarom de overheid van oordeel is dat de afwijkingsvoorwaarden uit voornoemd artikel niet voorhanden zijn.

3. In casu komt de bestendige deputatie niet verder dan de vaststelling dat de inrichting onverenigbaar is met de bindende bepalingen van het gewestplan, doch verzuimt zij, hoewel daartoe aangespoord zijnde door verzoeker, de inrichting in het kader van art. 43, §7 Gec. DRO te toetsen aan het criterium van de goede ruimtelijke ordening of doet zij dit minstens op een dubbelzinnige en tegenstrijdige wijze.

Enerzijds acht de bestendige deputatie de inrichting op milieutechnisch vlak wél verenigbaar met de omgeving doch anderzijds maakt zij deze vaststelling ondergeschikt aan de vastgestelde planologische onverenigbaarheid, terwijl voornoemd artikel de goede ruimtelijke ordening juist als criterium aanwendt om van de gewestplanbestemming af te wijken bij planologische onverenigbaarheid.

Wanneer de bestendige deputatie daarenboven nog de vergunning omzet naar een herlocalisatievergunning van 5 jaar dan volgt hieruit dat zij ofwel van oordeel is dat de inrichting de ruimtelijke ordening inderdaad schaadt ofwel past zij hierdoor art. 43, § 7 op onwettige wijze toe.

In het eerste geval dient de overheid dan aan te geven waarop zij zich steunt om tot een schending van de ruimtelijke ordening te besluiten. Nochtans blijkt uit geen enkel motief van het bestreden besluit op welke feitelijke gegevens de overheid haar oordeel steunt zodat de motiveringsplicht wordt geschonden.

Gaat de overheid ervan uit dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschonden, dan mocht zij geen toepassing maken van art. 43, §7, laatste lid Gec. DRO en mocht zij geen toepassing maken van art. 43, §7, laatste lid Gec. DRO en mocht zij de vergunning niet beperken tot 5 jaar met het oog op regularisatie.

De motieven van de beslissing zijn in dit geval dan ook juridisch onaanvaardbaar en strijdig met de motiveringsverplichting";

2.2.2. Bespreking

2.2.2.1. Overwegende dat het middel, gelet op het gegrond bevinden van het eerste middel, alleen wordt onderzocht in de mate dat door de verzoekende partij specifieke grieven worden aangevoerd tegen de bevestiging in beroep van de in eerste aanleg uitgesproken weigering van de vergunning voor de opslag van tien autowrakken ;

2.2.2.2. Overwegende dat het aldus beperkte middel niet kan worden aangenomen om de volgende redenen :

2.2.2.2.1. De aangevoerde schending van artikel 43, § 7, tweede lid, van het gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening en van de daaraan gekoppelde motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht is niet dienstig, nu de opslag van de wrakken ook niet is vergund voor een herlocalisatietermijn, en de genoemde decreetsbepaling niet tot rechtsgrond heeft gediend voor de weigering van de bedoelde opslag.

Het tweede middel is enkel dienstig in de mate dat de verzoeker aanvoert dat hij in het ingediende beroepschrift tegen de weigering in eerste aanleg van de opslag voor voertuigwrakken aanspraak heeft gemaakt op de toepassing van artikel 43, § 7, eerste lid, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en de verwerende partij die aanspraak niet of minstens niet afdoende heeft onderzocht.

Het beroepschrift verwijst inderdaad uitdrukkelijk naar artikel 43, §§ 7 en 8, van meervermeld decreet. De verzoekende partij heeft daarbij voornamelijk laten gelden dat de vergunning voor de opslag van voertuigwrakken verleend kan worden in afwijking van de bepalingen van het betrokken gewestplan omdat door die, reeds bestaande, opslag geen bijkomende open ruimte wordt ingenomen.

In het bestreden besluit is bij de evaluatie van de in het beroep-schrift naar voor gebrachte argumenten wel degelijk geantwoord op die aanspraak en wel op de volgende wijze :

"Het art. 43 § 7 en 8 van het DROS kan in onderhavig geval niet toepast worden aangezien de uitbreiding met de opslag van voertuigwrakken wel degelijk een uitbreiding in oppervlakte zou betekenen waarvoor tevens nog geen bouwvergunning verleend werd. Het bovengenoemd wetsartikel kan overigens niet toegepast worden om een bestaande niet (correct) vergunde toestand te regulariseren;"

In tegenstelling met verzoekers bewering in de memorie van wederantwoord blijkt uit het bestreden besluit dus wel degelijk waarom de verwerende partij van oordeel was dat niet voldaan was aan alle cumulatieve voorwaarden om bij het verlenen van de milieuvergunning voor de opslag van voertuigwrakken te kunnen afwijken van de bepalingen van het gewestplan.

Noch in het inleidend verzoekschrift noch in de memorie van wederantwoord levert de verzoekende partij een inhoudelijke kritiek op voormeld motief. De verzoekende partij komt eigenlijk niet verder dan dat in het verzoekschrift tot nietigverklaring zonder nadere motivering of uitleg geponeerd wordt dat de inrichting van de verzoekende partij "zich in de voorwaarden bevindt voorzien bij § 8 van art. 43 Gec. DRO", waarbij in voetnoot melding gemaakt wordt van de omstandigheid van "hernieuwing van vergunning zoals in casu".

Dat is echter niet de kwestie wat het inrichtingsonderdeel van de opslag betreft nu de verwerende partij, blijkens het geciteerde antwoord op verzoekers aanspraken, dat inrichtingsonderdeel heeft getoetst aan het bepaalde van artikel 43, § 8, b), tweede en vierde gedachtenstreepje, van het decreet van 22 oktober 1996 inzake het veranderen van de exploitatie van een inrichting. De verwerende partij ging er immers van uit dat er dienaangaande geen sprake kon zijn van een hernieuwing van de vergunning.

De aldus gedane vaststelling, waarop in het middel niet wordt ingegaan, is afdoende opdat de decretale afwijkingsmogelijkheid niet zou worden toegepast. Wanneer door de vergunningverlenende overheid immers wordt vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 43, § 8, moet niet bijkomend onderzocht of gemotiveerd worden waarom niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de goede ruimtelijke ordening van paragraaf 7 van hetzelfde artikel.

Het tweede middel, in zoverre het dienend is, is dus ongegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt paragraaf 2 van het enig artikel van het besluit van 7 oktober 1999 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant betreffende de vergunning aan Willy VAN DE VOORDE voor het uitbaten van een autoherstelwerkplaats, gelegen aan de Lippelostraat 100 te Londerzeel, dat luidt als volgt :

"§ 2. Bovengenoemd besluit van het CBS van Londerzeel wordt gewijzigd als volgt :

'De in artikel 1 bedoelde vergunning wordt verleend voor een herlocalisatietermijn van 05 jaar die aanvangt op 31/05/1999 en eindigt op 31/05/2004"' .

Artikel 2.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zeventien januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld
uit:

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.